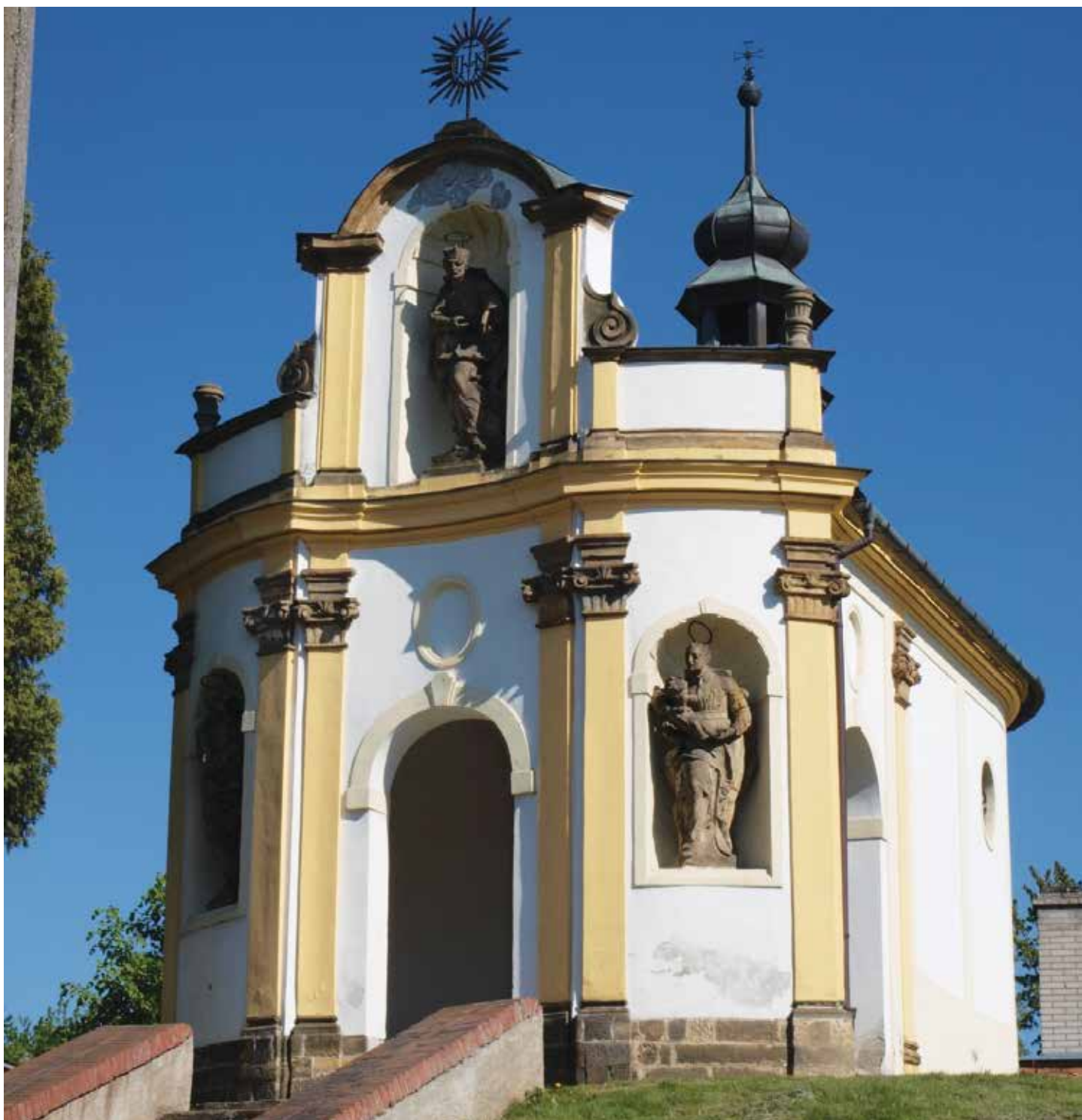

XVIII/6
PROSINEC 2016
5,- Kč

KOKORSKÉ NOVINY

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně

Barokní kaplička sv. Františka Xaverského v Kokorách. Zbudována roku 1724 staviteli jezuitského komplexu v Olomouci. Podle projektu památkářů odborně opravena v nedávné minulosti. Ne všechny opravy si však zachovaly potřebnou trvanlivost. Nedobrá vliv na stavbu má i silný provoz na sousední silnici I. třídy Olomouc - Přerov. Objekt umístěný vpravo od silnice na výjezdu z obce na Přerov, bývá označován jako nejkrásnější barokní kaplička na Hané. Kš. Foto Jan Teimer

ÚVODNÍK

Nová předvánoční podoba našich Kokorských novin nám dovoluje znovu zařadit ÚVODNÍK na přední stránky, vynechat v něm v tomto čísle počasí a reakce čtenářů a ponechat jim samostatné místo v textu. Ale s tím si naši čtenáři jistě poradí a určitě rádi přijmou také celobarevnou podobu našeho periodika, což bylo umožněno vstřícností Obecního úřadu. Připomínky a názory občanů však vždy přijmeme. Zároveň naléhavě žádáme zasilatele příspěvků a fotografií, aby je dali redakci vždy zhruba týden po akci, tedy co nejdříve a nikoliv na „poslední chvíli“, což naši práci ztěžuje a často i vydání novin ohrožuje.

Kš

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Řádné zasedání Zastupitelstva Obce Kokory se konalo 26. 10. 2016. Přijalo následující (v KN výpis) usnesení:

Zastupitelstvo obce Kokory schvaluje:

- program zasedání zastupitelstva obce.
- za ověřovatele zápisu – Ing. Vladimíra Lichnovského a Ing. Vojtěcha Francišku.
- složení inventarizační komise: předseda: Mgr. Jana Mederová, členové Martin Bílý a Pavel Poučenský.
- rozpočtové opatření č. 7/2016.
- aktualizovanou Přílohu ke Smlouvě o výpůjčce ze dne 07. 10. 2009, uzavřenou mezi Obcí Kokory a ZŠ a MŠ Kokory,
- Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č.IV-12-8011616/VB/2 uzavřenou mezi Obcí Kokory a ČEZ Distribuce, a.s. zastoupená Elpremونت elektromontáže s.r.o., na parcele č. 890/7 v k.ú. Kokory, za úhradu 1.000,-- Kč.
- předloženou variantu vlajky Obce Kokory, variantu A1 – znak uprostřed vlajky předloženou variantu A – znak Obce Kokory.

Zastupitelstvo obce Kokory bere na vědomí:

- kontrolu plnění usnesení ze zasedání ZO Kokory dne 14. 9. 16.
- informaci z došlé pošty.
- všeobecné informace.
- žádost manželů stavebníků a veškeré doposud podané žádosti projednané radou obce.
- stavební záležitosti.
- výkaz Fin 2-12M pro hodnocení plnění rozpočtu k 30.09.2016.
- znění nových stanov dobrovolného svazku obcí – SOSM, předložené správním výborem SOSM.

Zastupitelstvo obce Kokory pověřuje:

- finanční výbor k provedení kontroly hospodaření Obce Kokory, Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o., za rok 2016.
- kontrolní výbor k provedení kontroly plnění usnesení Rady obce Kokory a Zastupitelstva obce Kokory za rok 2016.
- prováděním rozpočtového opatření v příjmové části ve výši přijatých dotací a s tím souvisejících výdajů a v ostatních případech do výše 200.000,-- Kč.

Hana Zittová starostka obce

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Rubika NAROZENÍ DĚTÍ v zimním období 2016 zůstala tentokrát prázdná. Děti, které se narodily v průběhu roku však o svůj tradiční obřad nepřišly. Uskutečnilo se totiž a dokonce ve dvou skupinách tradiční

VÍTÁNÍ DĚTÍ

Dne 9. září 2016 se konalo v obřadní místnosti Obecního úřadu Kokory první vítání nových občánků v roce 2016. Vítaly se tyto děti: **Atilla Jiří Olšanský, Oliver Volčík, Taťána Škobrtalová, Evelína Jarošová.**

Jelikož se narodilo více dětí (“ v Kokorách je dobrá voda”), v listopadu 11. 11. 2016 bylo další vítání a to: **Veronika Čecháková, Antonín**

Sýkora, Jan Habáň, Matěj Kolář, Dominik Tábořský a z Nelešovic Petr Parák.

Každý obřad zahájily děti ze Základní školy a Mateřské školy Kokory básničkami a písničkami. Poté měla projev paní starostka Hana Zittová, která přivítala nové občánky naší i sousední obce.

Každé narozené dítě dostalo od obce finanční dar a hračku. Na závěr obřadu byla možnost fotografování dětí od profesionálního fotografa. Vítané děti byly klidné a některé slavnostní okamžiky pokojně prospaly.

Rodiče i prarodiče, kteří samozřejmě nemohli na obřadu chybět, odcházeli spokojeni.

I. L.

OBČANSKÝ SŇATEK

Uzavřeli v obřadní síni Obecního úřadu v Kokorách dne 19. 11. 2016 **TOMÁŠ DOHNAL a JANA BROKEŠOVÁ.** Srdečně blahopřejeme.

VÝZNAMNÁ JUBILEA

Ve sledovaném období, tj. v lednu a únoru roku 2017 dosáhne 5 kokorských občanů a občanek věku více než 80 roků a 3 dokonce přes 90 let.

- 8. ledna 2017 dosáhne věku 91 roků paní **Anežka Poláková**
- 17. ledna 2017 dovrší 87 let paní **Libuše Spáčilová**
- 19. ledna 2017 dosáhne věku 84 roků paní **Ludmila Zaoralová**
- 22. ledna 2017 dovrší věk 86 let pan **Zdeněk Kyselý**
- 25. ledna 2017 dosáhne věku 88 let paní **Irena Vrbová**
- 7. února 2017 oslaví půlkulatých 95 let **MUDr. Leopold Antal**
- 10. února 2017 dosáhne svých 94 roků paní **Sláva Gajdošíková**
- 11. února 2017 oslaví půlkulatých 85 let paní **Marie Štrbíkova**

Všem jubilantům za redakci, obec i spoluobčany srdečně gratulujeme, přejeme hodně zdraví a pohody do dalších let a vitálním devadesátníkům zvláště.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Dne 3. prosince zemřela v Centru Dominika kokorská rodačka **paní Miroslava Zacpalová rozená Habáňová.** Budiž jí země lehkou a čest její památce.

V tovačovském domě pro seniory zemřela 7. 11. někdejší kokorská občanka paní Anežka Gnacková Obzinová ve věku 94 roků. Rodačka z Čelechovic z rodiny Novotných. Vyučila se švadlenou, jako poslední učnice v krejčovské dílně paní Milady Sehnalové Za pivovarem 118. Po léta žila v Ostravě. Naposled spočine na kokorském hřbitově. Budiž jí země lehkou.

Atmosféra po Všech svatých. Kostel však čekají adventní i vánoční bohoslužby a také kulturní programy. Foto redakce KN.

KONCERT PO NOVÉM ROCE

Dne 8. ledna 2017 se koná v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kokorách ve 14,30 hod. opět koncert hudebního tělesa VOCANTES z Přerova. Občané jsou na tuto akci srdečně zváni. Vstupné dobrovolné.

I. L.

PŘÁNÍ STAROSTKY DO NOVÉHO ROKU

Letošní rok nám opět utekl jako voda a blíží se Vánoce a konec roku. V tomto období bychom už měli zvolnit pracovní tempo a vychutnat si klidnou atmosféru vánočního období. Najděte si čas na své blízké a nejen na ně. Žijeme v hektické době a nějak se nám nedaří v klidu si společně sednout s lidmi, se kterými je nám dobře, kteří vyslechnou naše starosti a dovedou také povzbudit a podržet člověka v těžkých chvílích.

Děkuji touto cestou všem spoluobčanům, spolkům a sponzorům, kteří se svou prací a účastí podílejí na našich společných akcích, které přispívají k obohacení kulturního života v obci.

Do nového roku přeji všem občanům, zastupitelům i zaměstnancům obce především pevné zdraví, klid a pohodu v osobním i pracovním životě a těším se na další setkávání v novém roce 2017.

Starostka

Dvě tváře obecního lesa 2007 a 2014. Fota H. Z.

Z MATEŘSKÉ A ZÁKLADNÍ ŠKOLY KOKORY

Pohádkový příběh

Do naší mateřské školy přijela paní Svobodová s pohádkovým příběhem o handicapovaných kamarádech. Děti se zábavnou formou seznamovaly s životem handicapovaných dětí a zjišťovaly, že i přes své postižení mohou vykonávat spoustu činností a sportů. Příběh byl prokládán i zábavnými ukázkami, kdy si děti mohly prakticky vyzkoušet například kresbu nohou, jak manipulovat s invalidním vozíkem nebo jak dělat průvodce nevidomému kamarádovi. Zkoušely si také psát na Pichtově psacím stroji, hmatové pexeso, vkládání tvarů do destiček poslepu a mnoho dalšího. Pro děti byl program velice zajímavý a poutavý, odnesly si z něj spoustu zajímavých poznatků, které mohou využít v praktickém životě.

PLAVECKÉ DIPLOMY

Děti MŠ úspěšně dokončily plavecký výcvik. Děti plavou jako rybička a voda je jejich kamarád.

Za svoji statečnost a snahu byli absolventi kurzu odměněni krásnou medailí a diplomem.

Foto MŠ Kokory

DEN ZDRAVÍ

V pátek 4. 11. 2016 se všichni žáci naší školy stali „Kuchtíky – Buchtíky“ a připravovali spoustu zajímavých a netradičních zdravých pokrmů, které lahodily oku i jazyku. Děti si vyzkoušely práci ve skupině, která byla vždy složená z žáků 1. – 9. třídy. Šéfkuchaři (žáci deváté třídy) se svého úkolu zhostili na výbornou a patří jim poděkování a pochvala za skvělou přípravu a skupinovou organizaci. Porota měla velmi těžký úkol,

OBECNÍ LES V ROCE 2016

Cílem prací v lese pro rok 2016 bylo zejména pokračování v již zahájené pozitivní obměně obecního lesa v roce 2015, přičemž lesnicko-technické práce pro obec Kokory nadále zabezpečovala firma ZAKATO. Při úklidu původních vytěžených ploch byly vyřezovány pařezy a půda připravena pro zalesňování. K zalesňování byly použity zejména původní dřeviny jako dub, habr, olše a borovice.

Práce byly prováděny co nejefektivněji ku prospěchu lesa, se zaměřením na boj proti negativním vlivům, jako je kůrovcová kalamita, extrémní sucho a působení člověka.

Motorkáře a čtyřkolkáře se snažíme vytlačit montáží závor a zneprístupněním lesa pro tyto nežádoucí narušitele stavbou valů a dřevěných ohrad. Černé skládky a odpady jsou průběžně likvidovány.

Dále bylo pokračováno v opravě lesních cest, úklidu a údržbě ostatních ploch. Byla vyčištěna a ořezána cesta pod Hájem, realizována dostavba odpočinkového místa v prostoru bývalého muničního skladu, provedena montáž závor na příjezdové cesty, zpevněny některé chodníky.

Do následujícího období je, mimo již uvedené lesnicko-technické práce nutné k údržbě a rozvoji lesa, plánována také výstavba a rozšíření naučné stezky – vystavěný altán v prostoru bývalého muničního skladu je součástí nově vznikající naučné stezky, která je tematicky zasazena do našeho lesa, dotýká se zdejších obyvatel a zároveň částečně vysvětluje momentální stav tohoto lesa s ohledem na historii daného místa.

Do nadcházejícího období plánujeme zefektivnění využívání možností získání financování z dotačních prostředků EU a Olomouckého kraje, na hospodaření v lesích, neboť zejména pro obnovu lesa po kůrovcové kalamitě je takovýto finanční příspěvek důležitou formou financování a možností jak les dostat do kvalitativně dobrého stavu.

(V článku byly použity materiály firmy ZAKATO s jejím souhlasem)

LR

protože rok od roku jsou kulinářské výtvořiny dětí nápaditější a originálnější. A tak jsme všichni zvědaví, čím nás malí kuchaři překvapí příště.

Mgr. Jana Novotná

AKCE ŠKOLNÍ DRUŽINY

Podzimní výlet

První den podzimních prázdnin jeli žáci navštívit svíčkárnu Rodas, kde si vyrobili spoustu zajímavých věcí z vosky, ozdobili svíčky. Výlet pokračoval do ZOO Kopeček. Při vstupu dostali knížky o zvířatech, aby mohli vyplňovat kvízy, spojovat správné odpovědi nebo vybarvovat obrázky. Dětem se výlet moc líbil, měly spoustu krásných zážitků.

Dýňování

1. listopadový den patřil ve školní družině již tradičnímu dýňování. Žáci si s rodiči vyrobili krásné, strašidelné dýně, kterými ozdobili schody naší školy. Akci jsme zakončili společným zapálením svíček a dotvořili jsme tak příjemnou podzimní atmosféru.

Karolína Pazderová

Svatomartinské rohlíčky.

I když k nám letos opět 11. listopadu svatý Martin na bílém koni nedorazil, žákům ze školní družiny to vůbec nevadilo. Společně jsme si den zpříjemnili pečením rohlíčků. Dětem moc chutnaly a už se těšíme na další společné pečení. Recept: 40 dkg hl. mouky, 1 smetana na šlehání, 1 Hera. Vypracujeme těsto, rozdělíme na 4 díly, vyválíme do kruhu a z každého vykrojíme 4 trojúhelníky, které naplníme, zamotáme, vytvarujeme rohlíček a pomazeme vejcem. Pečeme v předehřáté troubě 15 – 20 min. na 180 ° C.

Olga Plaskurová

Zdravě pečeme a vaříme a také si zdravě pochutnáme. Foto ZŠ.

CHYSTÁME SE DO ŠKOLY

Ve čtvrtek 1. 12. v rámci akce „Chystáme se do školy“ se na nás přišly podívat děti z mateřské školy. Opět se setkaly se svými již „velkými“ kamarády. Mohly obdivovat, jak za tři měsíce prvňáčci krásně čtou, píšou a počítají. Předškoláci si poslechli i básničky k písničkám. Měli možnost vyzkoušet si školní práci nanečisto – s pomocí prvňáčků vyplnili svůj první školní pracovní list. Nakonec si všichni dohromady nadšeně zatančili. Dále děti navštívily také vyšší ročníky. Akce se velmi vydařila a některým předškolákům se ani nechtělo zpátky do školky.

Mgr. Jana Oslancová

Na předškoláky se těšíme při zápisu do I. třídy. Tentokrát ho podle novely školského zákona připravíme až na měsíc duben.

Mgr. Marie Kondlerová

SVATBA PŘÍMO VE ŠKOLE

Tradičně se každý rok v 8. třídě v rámci předmětu Výchova ke zdraví koná svatba. Ze třídy se vybere ženich, nevěsta, oddávající, rodiče novomanželů, a ostatní žáci jsou hosté. Letos byla nevěstou Marie Zapletalová a ženichem byl Miroslav Telíšek. Svatební obřad se uskutečnil ve středu 16. listopadu v 10:40 v 8. třídě ZŠ a MŠ Kokory. Na svatbu se přišla podívat 9. třída, vedení školy a učitelé 2. stupně. Poté, co si svatebčané řekli ano, byla hostina, na které se snědl velký svatební dort. Proběhl i hod svatební kytice, sběr drobných mincí, poznávání nevěsty a další svatební tradice. Svatba se povedla a všichni zúčastnění byli spokojeni.

Mgr. Simona Odstrčilová

Družičce se to nějak nepozdává. Foto archiv ZŠ.

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ V SOUTĚŽÍCH

Již tradičně reprezentují školu žáci v pěvecké soutěži „Slavici z Přerova“. Také letos byli velmi úspěšní. V kategorii starších žáků získala 2. místo Lucie Bradová (8. třída). Veronika Červenáková z 6. třídy se umístila v bronzovém pásmu. Mladší žáci: Ema Děrdová (2. třída), Jakub Děřda (4. třída), Mariana Ryšánová (3. třída) obsadili stříbrné pásmo a Adélka Chroboková ze 4. třídy pásmo bronzové.

V soutěži Střediska volného času ATLAS a BIOS v Přerově „Tak to vidím já“ získala za literární práci 3. místo Natálie Zaoralová a 7. místo Lucie Vysloužilová. Obě děvčata navštěvují 6. třídu.

Všem soutěžícím gratulujeme.

Mgr. Marie Kondlerová

Mikuláš ve škole. Kam jdou devátáci nadílet? Foto archiv ZŠ.

KAMENNÝ KŘÍŽ U SILNICE DO ROKYTNICE

Dne 16. 10. 2016 požehnal pan farář Stanislav Čevela opravený kamenný kříž, který stojí za obcí Kokory u silnice do Rokytнице. Na jeho generální opravu byla částečně využita dotace z Ministerstva zemědělství, dotační titul 16. C. Udržování a obnova kulturního dědictví venkova. Oprava byla nutná, kříž byl zubem času značně poškozený a hrozilo jeho zřícení.

Přenesme se však o 150 let zpátky tedy do roku 1866, kdy v našich zemích zuřila Prusko Rakouská válka. Spousty zraněných nezvěstných a mrtvých vojáků, nelehká poválečná situace a bída selského stavu, taková byla druhá polovina 19 stol. V církevních dějinách se blížil rok 1885, výročí 1000 let od úmrtí svatého Metoděje. V naší farnosti byl farářem P. Daniel Dajč, který zaznamenal do farní kroniky následující:

„Stálými kázáními o sv. Methodu a jeho bratru Cyrilu byl lid rozohněn láskou k nim. Každý kdo mohl, chtěl v tomto roce učinit jim nějakou památku. Velkou památku zanechali náš občan, výměník František Koutný, jeho zbožná manželka a svobodná dcera (členka III. řádu sv. Dominika) zbudovavší krásný kamenný kříž stojící nad Kokorami na silnici do Rokytнице.“ Zbudován byl od kamenosochaře Beka, za cenu 400 zlatých. Útraty zedníkům, dělníkům a tovaryšům ve výši 40 zlatých zaplatil farář ze svého.

Svěcení kříže roku 2016. Foto archiv Jurečkových.

Jak se můžeme z farní kroniky dále dočíst, tak na druhé straně naproti tomuto kříži za příkopou kterou vedla dříve stará cesta do Rokytнице (v současnosti je to ulice „v Hliníku“) stála Boží muka. Byla bez obrazu a okrasy a zub času na ní vykonal své. Ta se odstranila a místo ní se zbudoval tento kříž na tehdejší pozemku France Zavadila.

Tehdejší slavnost svěcení byla velkolepá. Uskutečnila se na velikonocní svátky v pondělí 6. Dubna 1885 právě ve výroční den úmrtí sv. Metoděje. Tehdy domkař Josef Libosvár z Čelechovic nechal vyrobit 4 nové korouhve a Josef Zavadil sedlák, také z Čelechovic, nechal pro farnost zbudovat nový baldachýn do průvodu, který vyšel pravděpodobně od kostela a směřoval k nově postavenému kříži. O tom, jaká byla zbožnost a úcta tehdejšího lidu ke svatým Cyrilu a Metoději nemusím mnoho psát. Kaple v nedalekém Olši u Majetína byla též postavena roku 1885 stejně jako tento kříž.

Kříže, Boží muky a kapličky v krajině nevznikaly jako folklor venkova našich předků, ale z jejich hluboké víry v Trojjediného Boha, kterého prosili o požehnání do jejich každodenní práce. Proto i ty, který procházíš, nebo projíždíš kolem tohoto kříže, povznes mysl svou k němu, neboť On je Cesta, Pravda a Život.

Dominik Jurečka

MISIJNÍ NEDĚLE V KOKORÁCH

V neděli 23. Října 2016 jsme v naší farnosti oslavili Misijní neděli. I letos děti zastoupily obyvatele misijních zemí v převlecích. Mše svatě se zúčastnili indiáni, japonky, černošky, eskymák, mexičan, ale také obyvatelky Hawaje. Děti přinesly v obětním průvodu sedm darů, které byly symbolem vděčnosti, domova, světla víry, poslání, živého slova, nasycení, plodem lidské práce a požehnání. Během mše svatě zazněla píseň „Děti v Africe“ a misijní hymna „Půjdu dál. Po mši svatě maminky z farnosti připravily před kostelem Misijní jarmark, kde si mohli farníci zakoupit drobnosti a pochutiny. Všem maminkám děkuji a také farníkům, kteří přispěli svými dary. Letos se při jarmarku vybralo na misie 3.006,- Kč.

Lucie Kráčmarová

Jarmark u kostela v Kokorách. Foto Jana Horáková.

CHYSTÁME SE DO ŠKOLY

Mikulášská kokorská škola plná andělů. Foto archiv ZŠ.

Čerti jsou vzadu, ale drží se zpátky. Mikulášských oslav jsme zaznamenali v obci více, jak oficiálních (čti na jiném místě KN), tak v jednotlivých rodinách.

HRANIČNÍ KÁMEN

Foto autor.

U staré silnice spojující obce Kokory a Čelechovice stojí, teda spíš dnes již leží, jeden z posledních hraničních kamenů. Dříve tento kámen sloužil jako ukazatel místa, kde do roku 1960 stála hranice okresů přerovského a olomouckého. Dále tudy vedla hlavní cesta z Olomouce do Přerova, než byla přeložena a narovnána do dnešní podoby. Hraniční kámen je pozůstatkem dob první republiky a je škoda, že do dnešních dnů zůstal bez povšimnutí.

Mgr. Kamil Lukeš DiS

Historik Mgr. Kamil Lukeš, je kurátorem Muzea Komenského v Přerově. Mnozí z občanů si pamatují tento kámen důstojně vztyčený, ale těžká zemědělská technika asi vykonala své.

STARÉ FOTOGRAFIE

Když byl můj staříček Florián Košťálek školníkem a obecním strážníkem (bylo to někdy kolem roku 1930, zemřel pak roku 1936), dostavil se do školy, stejně jako do jiných rodin, pracovník „cesták“ jednoho z pražských fotoateliérů a nabídl provedení rodinné fotografie. Na šňůru natáhli domácí kostkovanou deku k vytvoření pozadí, staříček oprášil poněkud omšelou obecní uniformu a babička Klotilda se oblékla do svátečního. Po čase přišla z Prahy zdařilá fotografie mých prarodičů na tuhém papíře, které si dodnes v rodině velice vážíme. Podobné fotografie dalších kokor-

ských občanů a rodin jsme několikrát využili i v našich novinách a máme zájem i o další.

V tu dobu už fotografoval (zejména venkov a prosté lidi) na špičkové úrovni mimořádně pohledný mladý učitel, kokorský rodák Miloš Roháč, který po učitelování v Přáslavicích a v Olomouci vedl po válce fotolaborator Pedagogické fakulty Palackého univerzity. K jeho žákům tehdy patřil podle Mgr. Hýblů i současný fotograf světového jména dr.h.c. Jindřich Štreit. Přejdeme však blíž k dnešku. Nedávná minulost a současnost fotografie v našich Kokorských novinách je spojená se jmény Jana Teimera a kolektivu domácích „fotoreportérů“ soustředěných kolem redakce. (K. Bluma, L. Láhner, A. Košťálek, E. a H. Zittovi, Jurečkovi, Z. Habáňová, fotografy ze základní a mateřské školy a další).

Velký důraz kladl na technické fotovybavení a kvalitu snímků z nedávného života našich Kokor občan a stavební technik Oldřich Nezval (1937 – 2012), který se nevyhýbal ani experimentům např. s formátem fotografií. A právě jeden z takových neobvyklých snímků nás vede zpět do období výstavby nové budovy mateřské školy (projekt MěSP Olomouc - Ing. Emil Hučín, stavbyvedoucí (v akci „Z“) Čeněk Bartoník, stavební dozor – autor A. K.).

Snímek zachycuje situaci na stavbě. Oddíl národní házené za podpory výboru Sokola Kokory přijal neobvyklý (jak se tehdy říkalo) „závazek“. „Postavíme ve prospěch obce zdarma brigádnicky hrubé zdívo celého jednoho patra školky“. A tak se také stalo.

Živý dopravník cihel. Foto Oldřich Nezval.

Zedníci z Pozemních staveb (zajistil jednatel házené i Sokola F. M.) kladou na snímku vrstvu obvodového zdíva zvýšeného přízemí z děrovaných cihel CDm a bloků, pomocníci z oddílu národní házené dopravují cihly ručně tradičním házením, další brigádníci – sportovci i funkcionáři Sokola, zajišťují výrobu malty, svislou dopravu a další pomocné práce, obsluhu míchačky a pod. Ti se ovšem už na záběr nevešli, ale i tak zaslouží, byť po letech, poděkování. Ale někoho jsme na dynamické fotografii přece jen poznali: Pokladník oddílu házené Jiří Veselý + (zcela vpravo) je připraven hodit cihlu dalšímu členu dopravního řetězce Ladovi Kopečnému (prostřednímu). Ten už svou předchozí cihlu odhodil směrem ke konečnému příjemci Slávkovi Gajdošikovi, který je ve střehu a cihlu (hleďte ji ve vzduchu) bezpečně zachytí a připraví za pomoci Tondy Obrtela (za zedníkem zcela vlevo) k ruce pro zedníky. Všichni kokorští na „place“ (mimo pokladníka) jsou hráči tzv. „běčka“ čili II. družstva mužů. Dlouho očekávaná výstavba mateřské školy spojila tehdy (stejně jako později výstavba sokolovny) celou obec. Bylo by zajímavé spočítat, kolik MŠ Kokory, od dokončení stavby, „malých absolventů“ vyprodukovala. Fotografie poskytl jeden z přímých aktérů „házcího řetězce“ Slávek Gajdošík. Rádi bychom podobné zajímavé fotografie získali z nejrůznějších oborů a oblastí také od dalších kokorských občanů. Předem děkujeme.

Kš

P.S. Hleďte i v textu tohoto čísla KN další černobílé fotografie, které se mezitím podařilo od dárců získat a vzpomeňte, jak to tehdy bylo.

LEGIONÁŘSKÝ VLAK V PŘEROVĚ

11. 11. v 11 hodin a 11 minut se začalo prodávat letošní mladé „svatomartinské víno“ a mnohde k tomu přidávali i žádanou mladou svatomartinskou husičku, nebo aspoň „kačenu“ s dvojím zelím i dvojím knedlíkem. Zkrátka pohoda.

Ale pozor! 11. listopad je také vzpomínkovým světovým dnem válečných veteránů a úcta i vzpomínka patří všem, kteří bojovali v minulých strašných válkách či v současných ohniscích válečných konfliktů. Snad nejsilnějším tématem této oblasti zůstává i po létech česká anabáze legionářská z období I. světové války, významně spojená se vznikem samostatné Československé republiky v roce 1918.

Protože se touto legionářskou problematikou zabývám již po léta, nemohl jsem si nechat ujít příjezd tzv. „propagačního legiovaku“ do Přerova, který široké veřejnosti i mládeži život, zejména ruských legií, v expozici několika dobových vagonů a panelů na nástupišti, plasticky představuje.

K prohlídce jsem si vybral právě den výročí konce I. světové války, den válečných veteránů (stejně jako několik školních výprav a spousta dalších občanů). Bylo tam zkrátka plno a velmi živo a zájem návštěvníků mne opravdu potěšil. Nejprve jsem se svezl s výpravami při komentované prohlídce a před polednem v klidu jsem si celou expozici znovu individuálně prošel a konfrontoval vystavené artefakty a panely s legionářskými dokumenty a fotografiemi, které jsem si přinesl z domova.

Ve vagonu „plukovní prodejna“ jsem si nechal vytisknout z počítačové databáze základní údaje o třech vybraných ruských legionářích s vazbou na Kokory (bylo by jich více, ale zájemců o informace bylo moc a před počítačem se tvořila fronta).

Legiovlak v Přerově, legionáři v počítači. Fota A. K.

U otce mé manželky Bohumily, střelce 7. tatranského pluku, rodáka z Lapače Aloise Sehnala (narozen 1891, do vlasti se vrátil až v roce 1920 přes Japonsko, Tichý oceán, Kanadu, Atlantik a Hamburk a zemřel v roce 1948) to bylo jen pro porovnání. Všechny z vytištěných údajů jsem získal již před léty, ještě před digitalizací, díky vstřícnosti vojáků, ve Vojenském historickém ústavu v Praze na Invalidovně. Psali jsme o tom v Kokorských novinách již v roce 1999 a 2000.

Dále jsem se zaměřil na dva kokorské rodáky a občany, kteří se, jako jediní, z legií domů nevrátili a za vznikající Československo položili své životy. 3. 11. 1918 (uvádí se též 3. 12.) padl v boji u stanice Gluchovskaja na Urale střelec úderního legionářského praporu **bratr Stanislav Šromota** ve věku 27 let. Brzy po něm, 17. 12. 1918, zemřel vojn zdravotní služby 5. roty 9. střeleckého pluku, zralý čtyřicetiletý muž **Antonín Bartoník**, přímo v Ufě v lazaretním vlaku číslo 2, po nákaze tyfem.

Oba hrdinové z Kokor jsou pochováni na hřbitově v Ufě. Zatímco svému členu, bratru Stanislavu Šromotovi, věnoval Sokol Kokory pamětní desku na jeho rodném domě (Kokory č.p. 46), která byla uchráněna až do současnosti, dosud neznámé údaje o Antonínu Bartoníkovi jsme poprvé před léty prezentovali v Kokorských novinách. Oběma padlým vzdáváme, alespoň touto malou zmínkou, znovu po létech čest, úctu a poděkování.

Stejný vděk a vzpomínku si zaslouží i další kokorští legionáři, které v této krátké zmínce pouze vyjmenujeme. Byli to Josef Stavěl (z jehož pozůstalosti používáme některé materiály), Antonín Habáň, Jan Kopečný, Alois Lipper, Vilém Malenda, Josef Roháč, Josef Zapletal, Alois Kamas, František Zich a učitelé Josef Holešovský a František Cvek. Obecní písař Arsen Vrba byl (ovšem pouze podle ústního podání) osobním sluhou výrazné rozporuplné osobnosti legií generála Radoly Gajdy. Gajdovi muži však statut legionáře podle zákona nezískali.

Samostatnou kapitolou jistě zůstanou často velmi dramatické osudy kokorských mužů, kteří pouze zůstali v zajetí, nebo kteří protřpěli I. světovou válku na frontách v uniformě nenáviděné rakousko-uherské armády. Ti šťastnější se v této uniformě vrátili domů, ale někteří z nich padli za císaře pána, či zůstali až do našich časů nezvěstní. Zastavte se u památníku, který jim uprostřed naší obce vzdává čest a vzpomeňte na všechny válečné veterány všech kategorií z vašich rodin i z obce. Všimněme si, jak důstojně ke svým padlým a válečným veteránům přistupují např. Angličané, Francouzi či Italové. Připojme se k nim, jako kulturní národ, také alespoň touto malou vzpomínkou a připomínkou pro mladou generaci. Děkujeme.

KŠ

Poznámka: Vznik samostatného Československa, slavnou Pittsburskou dohodu s podpisem kokorského rodáka reverenda Oldřicha Zlámala a rozhodující úlohu legionářů jsme si v Kokorách připomenuli koncem října alespoň besedou autora s „devátáky“ v Základní škole.

HISTORIE SE ZNOVU PŘIPOMÍNÁ

V srpnovém i říjnovém čísle letošních Kokorských novin jsme psali o Geislerových a rodinné řadě sahající až do současnosti a o slavných kokorských koledách, které i naše časy spojují více než „stopadesátiletým historickým obloukem“ s minulostí.

Na konci listopadu 2016 máme před sebou (díky spolupráci s rodinou Filkových) dva historické materiály o rodině Geislerových a Steinmannových, tak, jak je sepsala industriální učitelka, dcera kokorského nadučite-

le Geislara Berta, provdaná Steinmannová a Marie Steinmannová, dcera Bertina syna Jindřicha.

První rodinný spisek paní Berty uzavřený někdy ve 30. letech XX. století „**Osm pokolení**“ nás seznamuje (ve strojopisu) s historií rodiny Geislerových a mnohokrát se ve vzpomínkách vrací do Kokor. Začíná už v polovině XVIII. století u „zakladatele rodu“ (nar. 1717) původně zraněného pruského vojáka někde ze Švábska a později řemenáře Augustina Geislara v Lošticích, a končí úmrtím paní Berty 14. 2. 1936 v Olomouci, kde u dcery Ludmily dožívala. Dříve než přistoupila k sepsání těchto rodinných pamětí, získala sběratelsky spoustu faktografického materiálu o tom obrovském propletení rodinných stromů Geislerových a Steinmannových s větvemi široce rozloženými po celé Moravě i v Čechách, s větvemi ověřenými především službou učitelskému stavu a vzdělání, zpěvem a hudbou, divadlem, ale i kněžským a lékařským posláním a službou veřejnou, a to vše v míře a intenzitě zcela mimořádné a hodné obdivu.

Sedící: Bohuslav Steinmann (manžel Berty), vnoučata, Berta Geislerová Steinmannová (autorka Osmi pokolení). Stojící: synové Jindřich a Vilém s manželkami, zcela vpravo dcera Ludmila. Foto rodinný archiv.

Druhý menší spisek nazvaný snad „Vzpomínky na Vlkůš“ psala paní Marie na začátku šedesátých let XX. století a ten se dotýká Kokor jen zprostředkovaně, jako rodiště matky pisatelky, paní Berty a její zápisky doplňuje o pohled, posunutý o jednu generaci. Jsou to vzpomínky mladého děvčete, pro které byl Vlkůš místem krásných svátků a prázdnin, kam jezdila pravidelně k dědečkovi Bohuslavu Steinmannovi a babičce Bertě společně s rodiči z Ostravy a později z Olomouce. Velmi pěkně např. popisuje, jak o Vánocích s nadšením zpívali s celou rodinou doma i na vlkošském kůru kokorské koledy jejich pradědečka Antonína Geislara. (Z nich uvádí tři: „Ejhle chasa naše“, „Sem pastýři pospíchejte“ a „Vzhůru vstaňte bratři“ a dodává: „..... a jaká krása to byla teprve v Kokorách“).

Vlkošská idyla pro ni skončila (bylo to už za I. republiky) penzionováním nemocného nadučitele Bohuslava Steinmanna a odstěhováním prarodičů do Olomouce.

Tento materiál byl už vydán v roce 1991 AGENTUROU UTAX Copiers z Kojetína.

Obě „rodinné kroniky“ přináší pro zájemce o nedávnou historii spoustu zajímavých rodinných údajů i postřehů o Kokorách i Vlkůši a o životě učitelských rodin, podávaných soudobým jazykem a s entuziasmem přímých účastníků.

Po této malé kapitole, která nás jen uvádí do problematiky, máme již připraveny materiály pro další pokračování.

Fotografii i další údaje jsme získali od ochotného Mgr. Pavla Filka z Valach, pravnuka Berty, který též dotvořil notový sešitek Geislerových koled, včetně úpravy pro cimbál. Materiál se souhlasem rodiny využijeme. Do Valašského Meziříčí posíláme z Kokor poděkování a vánoční přání.

SPOLEČNÁ AKCE PRO SENIORY

V neděli 16. října jsme se sešli v místní Restauraci Kokoráček při již tradičním Posezení s hudbou pro seniory. K poslechu a tanci nám opět zahrál pan Čechák z Majetína. Všichni jsme si zazpívali a některé páry ještě svým ladným tancem obohatili příjemnou atmosféru nedělního odpoledne (viz. foto minulého čísla Kokorských novin).

Další akci pro seniory připravujeme po novém roce. V neděli **15. ledna 2017 ve 14 hodin** se opět setkáme u Novoročního přípitku v jídelně základní školy. Děti ze školy si již připravují kulturní vystoupení.

Starostka

Kokorský podzim na „staré Nelešovské cestě“. Foto KN.

HOUBY NA KOKORSKU V ROCE 2016

Tradiční mykologické (aby to znělo učeně) okénko nám připravila paní Jindřiška Slivková. Vzhledem k tomu, že jde o rubriku celkem pravidelnou, zveřejňujeme po dohodě s autorkou příspěvek zkrácený:

Po loňském, houbařsky nevydařeném roce se opět hlásím s přehledem růstu a výskytu hub na Kokorsku v roce 2016.

Začali jsme sezónu hned od ledna nálezů Jidášových uší. Je to léčivá houba, která se hojně používá v asijské kuchyni. V dubnu a v dalších měsících se už objevily obvyklé druhy, tak, jak jsme o nich už opakovaně psali. Ale pozor. V polovině června našel Matěj (vnuk paní Jindřišky) v Háji **bělolanýže** letní. Jsou to houby, které rostou v zemi, a někdy je odkryje zvíř. Jsou vynikající, a tak jsme si je udělali pokrájené na tenké plátky, osolené na másle. Sběratelsky to byl první nález za celou dobu, co chodím do Háje na houby. Ke konci června už rostlo dosti druhů hub, tak jak jsme zvyklí a jak jsme je už opakovaně jmenovali.

Foto rod. archiv

KŠ

Na začátku července a v září byla pak velká sucha. Mezi tím ale houby aspoň trochu rostly a to v poměrně široké paletě. (*Paní Jindřiška je ve většině vyjmenovává.* Samostatně uvádí **květnatec Archerův**, který nalezl v Háji již zmíněný Matěj Blum.)

V dalším odstavci rozsáhlejšího příspěvku podtrhuje paní Jindřiška skutečnost, že rostlo i dosti hub jedovatých a nejedlých, jako bedly zardělé, ostrošupinaté, muchomůrky zelené, tygrované, obzvláště nebezpečné čechratky podvinuté, pečárky zápařné apod. Na staré cestě na Čelechovicích rostly muchomůrky šiškovité a ježatohlavé. Oba druhy jsou vzácnější. Proto pozor a raději se s rozvahou poradit u odborníků!!!

Od konce října se pak objevily čirůvky fialové, strmělky mlženy, čirůvky dvoubarvé, hlíva ústříčná, václavky smrkové a bedly červenající.

Takže, když to shrnu, tak ten letošní rok, až na období, kdy byla velká sucha, nám to dobře rostlo. Dalo se nasbírat a pochutnat si na dobrotách z hub, které dobře známe. Snad to bude v příštím roce 2017 alespoň takové, jako letos a houbaři budou spokojeni.

J. S.

Ještě rozmary podzimu a nejen v Beskydech. Foto A. Vráželová.

KOKORSKÉ POČASÍ

Počasí jsme mívali začleněno do úvodníků, snad nebude vadit ani v samostatné zkratce. Tentokrát obsáhne časový úsek od konce října až do doby předvánoční.

Poslední prodloužený říjnový víkend se spojil s uctěním památky zesnulých, a tak na hřbitově bylo po několik dnů rušno. Živé květy tentokrát nepomrzly a poklid a pohodu meditační návštěvy podpořilo i nebývale příznivé počasí, jak dokládají i snímky redakce. Ani ranní teploty, alespoň u nás, neklesaly výrazněji pod nulu a přes den bylo polojasno a někdy i slunečno s teplotami kolem 5°C. Po listopadových plískanicích ani památky. A tak se dařilo chryzantémám i na zahrádkách až do poloviny měsíce.

Kokorský hřbitov na Dušičky 2016. Foto KN.

To už 15. 11. při tak zvaném „superúplňku“ uhodil první výraznější mráz (- 5°C), zamrzla voda v barelech a kádích a řezané květy i velké koše chryzantém ve velkých květináčích na hřbitově definitivně „odešly“. Později (po oteplení) se ukázalo, že některé přece jen vydržely. Jinde, zejména v Čechách, ovšem byly mrazy mnohem silnější, až do -15 či -20°C. V noci na 16. 11. napadl poprášek sněhu, ale už ráno začal mizet i z polí a trávníků. Následující uplakané dny se teplota i v noci držela nad nulou a to už byl ten pravý listopad.

Ale pozor. Opět se přes den oteplilo. Po 20. listopadu zapisujeme i slunečné dny, např. 22. 11. ukázalo čidlo na dvoře redakce +16°C, některou noc neklesla teplota pod 8°C. Chladné byly ovšem 3 poslední dny listopadu. 28. odpoledne sněží a v noci mrzne a vzniká ledovka. Další den opět mrazivé ráno (-4°C) a slunečný den. Posledního listopadu byl den už zamračený, poprášek sněhu na trávě vydržel a teplota v noci a ráno klesla na -7°C. Sníh zmizel už 1. prosince v noci, ale nahradila ho námraza na stromech při ranních mikulášských teplotách až -8°C. Za slunečného odpoledne pomalu (viz foto) mizela.

Mrazivý a slunečný Mikuláš Kokory 2016. Foto redakce.

OHLASY NA KOKORSKÉ NOVINY

Osm barevných stran nové úpravy Kokorských novin si čtenáři pochvalují, stejně jako živou titulní stranu.

Redakce získala i ohlas na malou zmínku o mladých házenkářkách kolem Zdeny Bartoníkové (Mandrholcové). Nejvíce informací jsme získali od Marie Hučínové (Kokory 81) provdané Brázdrové. U některých jmen si nebyla jistá, ale jako spoluhráčky označila (mimo iniciátorku Zdenu) Marii Dostálovou, Božku Obzinovou, Zdenu Jurečkovou, Marii Děrdovou, snad Zdenu Kristiánovou. Trénování tehdy údajně převzal Josef Dočkal. Děvčata udávají, že družstvo založily za administrativní pomoci F. Matušky staršího buď na konci školní docházky, či rok poté, zhruba kolem roku 1954. Ale je to opravdu už moc let a paměť je ošidná věc. Budete li vědět více, dejte, prosím, vědět.

Pravidelný čtenář KN pan J. S. z Drahotuše se ptá, čím se to vlastně u nás na hody vrhá nebo hází. Opravdu to z textu v minulém čísle nebylo pro „cizince“ zřejmé. Domácí to všechno dobře znají a panu Josefovi jsme vysvětlili, že jde o dřevěný hranol o dvou velikostech a že v soutěži se měří délka hodu. Děkujeme za věcnou připomínku.

S potěšením konstatujeme, že jsme od příznivců národní házené (např. od hráče a dnes trenéra R. P.) získali další historické sportovní fotografie, některé z nich postupně zařadíme.

Další stopy po významné obrozenecké činnosti kokorské rodačky Marie Geislerové Matulové jsme zaznamenali na internetu pod heslem Sokol Moravská Ostrava v odstavci „Počátky ženských odborů v činnosti Sokola“. Zde se mimo jiné píše: *Slet (1902) povzbudil „hrstku národních pracovníků a pracovníc v jejich obětavosti posílit českou výspu*

proti přívalu němectví. K nim náležela ředitelka obecné a měšťanské školy Marie Matulová, která se zasloužila nejen o rozkvět dívčího školství v Ostravě, ale patřila jí i zásluha na zřízení ženských odborů Sokola. Prvé z nich se ustavily v roce 1903 v Polské Ostravě, téměř současně v Přívoze a krátce nato ve Vítkovicích a Mariánských Horách.

Čas od času odpovídám (většinou emailem) na dotazy a požadavky čtenářů KN, nebo obecně zájemců o informace, kteří se obracují na obecní úřad či přímo na mne. Mezi posledními to byla paní, dotazující se na původ jména Kokorský, které zaznamenala při svém pátrání po kořenech rodu. Po krátké korespondenci přidala informaci, že její babička tvrdila, že příjmení pochází z naší obce a že jejich předkové byli šlechtického rodu. Po informačním pátrání jsme zjistili, že mužů Kokorských žije asi 10, zejména na jižní Moravě a že k mladým brněnským hercům současnosti se řadí např. Ondřej Kokorský. To jen pro zajímavost.

Dříve jsme často uváděli, že Kokory jsou jediné na světě. Musíme dnes konstatovat, že tomu tak není. Jeden z počítačových programů (Google Earth) při zadání jména Kokory ukazuje dvě obce v Rusku a na Ukrajině a ulici Kokory v obci Kopanskoy blízko Krasnodaru.

A ještě omluva. Autorkou fotografie v minulém čísle KN z pohrbu R. Zlámalové byla Jana Horáková, což z popisky nedopatřením zmizelo.

KŠ

Budou létat draci. Foto „Kokorští sousedé“.

DRAKIÁDA NA KONCI ŘÍJNA

Tradiční akce podzimního větru se opět konala na prostranství louky u cesty na Rokytnici. Byla to už **4. Kokorská drakiáda pořádaná 29. 10. zapsaným spolkem Kokorští sousedé**. Na rozdíl od loňského ročníku vál opravdu příznivý vítr a počasí bylo velmi dobré, takže nebylo divu, že se na obloze objevilo v jednu chvíli současně 37 draků různé konstrukce a velikosti, což ukazuje na velmi slušný celkový počet více než 100 účastníků. „Zavodily nejen děti nejrozumnějšího stáří, ale draky kormidlovali i rodiče a prarodiče. Atmosféra velmi dobrá, pohoda a občerstvení zajištěno v připravených stanech. K chuti přišel i horký čaj a svažené víno i uzené cigáro. Součástí odpoledního programu byly také zajímavé soutěže s ještě zajímavějšími cenami (zejména meteostanice, powerbanky k dobíjení mobilů, přehrávačů a podobně). Zaujaly i letecké modely hostů z Citova. Poslední podzimní sportovně společenská akce před zazimováním a na čerstvém povětří, byla úspěšná. Poděkovat je třeba celému kolektivu účastníků, spolupracovníků, a také sponzorům, zejména společnosti EMOS z Přerova.

P.K.

Draci v dobrém povětří, obecnstvo v dobré náladě. Foto P. K.

NORSKÁ POUŤ VE STOPÁCH SVATÉHO OLAF A

Pro mnoha tropických, či alespoň teplých destinacích vedla tentokrát opravdová pouť naší mladé cestovatelky na sever ve stopách svatého Olafa. Ale o tom vám už píše Zuzana Habáňová sama. A samozřejmě přidává i pěkné fotografie. Vyprávění jsme rozdělili na dvě části a ještě prozradíme, že tentokrát si autorka sáhla snad až na dno sil. Čtěte pozorně a držte palce.

Kdo prý jednou podnikne poutní cestu, touží ji jít znovu a znovu. A tak tomu bylo i v našem případě. Na podzim roku 2014 jsme spolu s mým tátou ušli 300 km z portugalského Porta do Santiago de Compostela. Byl to silný zážitek a po dvou letech užíval čas na další výpravu. Rozhodnutí padlo na málo známou norskou pouť svatého Olafa. Sehnat nějaké informace bylo obtížné. Z předešlých zkušeností jsme věděli, že poutní cesty jsou značeny dobře, a proto není nutné se příliš připravovat. Vytiskli jsme z internetu pár map a v červenci letošního roku vyrazili.

Svatoolafská cesta, poutní stezka dlouhá 650 km, vede z hlavního města Oslo k hrobu sv. Olafa v katedrále Nidaros v Trondheimu. Svatý Olaf byl norský král, který se od začátku své vlády v roce 1015 snažil sjednotit a pokřesťanit Norsko. Zároveň byl však také Viking, a tak to sjednocování nebylo úplně mírumilovné. Dnešní poutní stezka následuje starou královskou cestu, kterou ve středověku vyšlapala kopyta panovníkových koní. Výpravu jsme naplánovali na tři týdny, a tak jsme jako většina poutníků začali v olympijském městečku Lillehammer. Odtud prý začíná ta nejkouzelnější a nejzajímavější část. A také nejnáročnější.

Norská krajina. Všechny fotografie z archivu Z. H.

Norsko je drahá, velmi drahá země, proto se snažíme ušetřit, kde se dá. Po příletu do hlavního města si místo v hotelu ubytování domlouváme za poloviční cenu přes internet. Vítá nás mladý Alžířan, pronajatý pokojík je čistý a útulný. Ráno za sebou jen zabouchneme dveře a utíkáme na vlak. V Lillehammeru si v nenápadné kanceláři pořizujeme poutnický průkaz, kam budeme během cesty dostávat razítka, potvrzující, že jsme cestu opravdu absolvovali. Vypijeme kafe a vyrážíme. Z Lillehammeru vede cesta kouzelným údolím Gudbrandsdalen, Protéká jím řeka Lågen, kterou lemují železnice a důležitá silnice vedoucí až do Trondheimu. Na obou březích se tyčí zelené kopce, tudy zřejmě vede stezka. Jenže my již na počátku ztrácíme značku. A nenarazíme na ni po celé dva dny. Červenec a srpen jsou v chladné zemi nejlepší měsíce pro poutníky. Není velké teplo ani zima. Občas sprchne, občas svítí sluníčko. Putujeme údolím po nepřilíh frekventované silnici. Míjíme usedlosti rozestě podél cesty, nikde však žádní lidé, kteří by nás navedli správným směrem, žádný obchod, restaurace ani ubytování. Nějaký muž, původem z Bosny, nám vysvětluje, že ubytování je zde velmi drahé a ať pokračujeme dál, prý narazíme na kemp. A opravdu. Zcela vyčerpaní jednotvárným terénem, 30 kilometrů v nohách a skoro 20-ti kilogramy na zádech přicházíme do kempu. Avšak poslední chatka prý byla před chvílí pronajata a další kemp je vzdálený 15 kilometrů. Jsme zoufalí. Po dlouhém přemlouvání se správce slituje a nabízí nám k noclehu jakousi místnost. Je to sprcha s toaletou, a dřevěnou lavicí. A řekne si v přepočtu 450 Kč. My jsme ale šťastní. Na dlážděné podlaze rozbalíme spacáky, sníme ještě z domu nabalené bagety, zapijeme je vodou a tvrdě usínáme.

Odpočatí se ráno probouzíme na vyhřáté podlaze, Norové totiž topí i v létě. Sníme díky teplu z podlahy lehce zapečené bagety, opět zapijeme vodou a vyrážíme. Odpoledne vystřídá okolní nehostinné lesy malebná krajina s kopečky a zelenými loukami. V malém městečku nacházíme supermarketem. Jsme rozčarování nad cenami potravin. Nakupujeme jen to nejlevnější. Pro Vaši představu: chléb 90 Kč, máslo 60 Kč, sýr 90 Kč, pivo 70 Kč. Vedle je kavárna. Místo vysněného espressa dostanu kelímek odstátého nescafé za 100 Kč. A takhle začal náš třítýdenní púť. Ale my máme radost. Našli jsme totiž červený symbol kříže, první svatoalofskou značku. S nadšením šplháme do strmého kopce, kocháme se nádhernými výhledy na údolí a vlní se řekou.

Naše cestovatelka obhlíží údolí Gudbrandsdalen v Norsku.

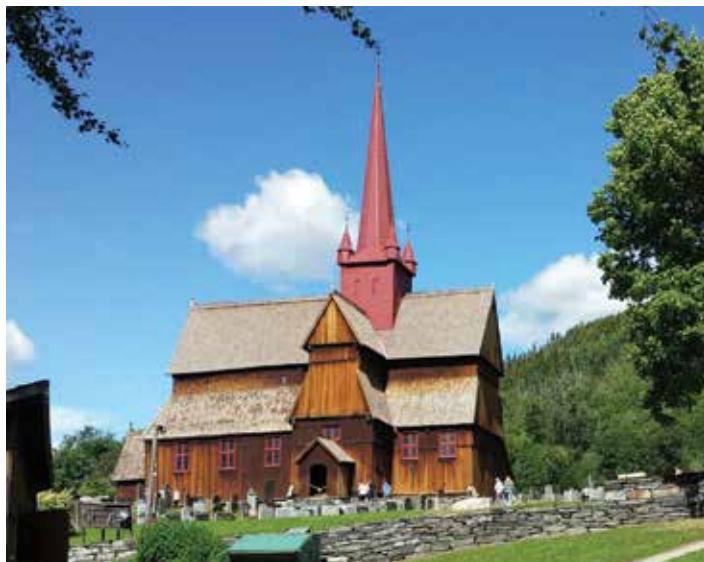
Večer přicházíme do herbergu, poutnické ubytovny. Další šok. Cena za pokoj je 2700 Kč. Bohužel nemáme jinou možnost. Prý je zde spousta poutníků. Podle bot a oblečení jsme však zřejmě jediní, kdo jde pěšky. Ostatní mají totiž vyleštěné společenské boty a kufr. Odmítáme večer za 900 Kč, pochutnáme si na obložených chlebech ze supermarketu a okamžitě usínáme. Bohatá hotelová snídaně, krásné slunečné počasí a modrá obloha nás ráno zvedne náladu. Odhodlaně vyrážíme, po chvíli však opět ztrácíme značku. Mladý Polák, který zde pracuje na stavbě, nám ukazuje v keři zarostlý kamenný patník se zašlou značkou. Dnes začala ta pravá svatoalofská cesta. Procházíme pastviny zarostlé vysokou trávou, vlhkými lesy s neuvěřitelnými koberci hustého mechu, po

vratkých můstcích přecházíme křišťálové říčky. Přelézáme ohrady pro skot a ovce po dřevěných žebřících a zdárně se vyhýbáme zvířecím lejním. Slézáme na dno údolí a pak se zase škrábeme zarostlými lesními cestami strmě nahoru. Začíná mi docházet, že pohodové cesty a nepřehlédnuté žluté značky, jako na svatojakubské cestě do Santiaga se tu nedočkáme. Odpoledne však narazíme na příjemnou asfaltovou silničku, která nás dovede až do městečka Favang. Centrum tvořil supermarket, opět tu není žádná restaurace, kavárna či jiný obchod.

Najdeme farmu se spoustou domků, kde by mělo být ubytování pro poutníky. Nikdo tu však není. Po hodině čekání se objeví nějaký chlapík. Prý je vše plně obsazeno. Cože? Vždyť je tu úplně pusto. Za celý den jsme nepotkali žádného poutníka. Opět ho úpěnlivě prosíme o pomoc s noclehem. Nakonec kamsi zavolá, naloží nás do auta a veze několik kilometrů zpět, odkud jsme přišli. V malebných kopcích je tu pečlivě skrytá nenápadná farma s dřevěnými domečky. V jednom z nich se můžeme ubytovat. Uvnitř jsou útulné pokojíky, společná kuchyň, jídelna a sociální zařízení. A poprvé zde narazíme na opravdové poutníky. Táta všem nabízí na přivítání kokorskou slivovici. Nejvíce chutná vysloužilému vojáku z Dánska, který tu dělá správce. Mladá Němka jde úplně sama pouť již podruhé. Letos je prý velmi dobré počasí, poslední dva roky v létě hodně přšelo. Ptám se přátelských belgických manželů Magdy a Patrika, jak vědí o tomto ubytování. Mají knižního průvodce, kde jsou popsány všechny zajímavosti, zakresleny mapy a ubytování s popisky. I když je knížka ve vlámštině, Magda mi vše nafotí do telefonu a odted máme vyhráno. Už vždy budeme vědět, kde přespíme a za kolik. Tohle jsme opravdu podcenili.

Za krásného ranního opouštíme farmu a naposledy se kocháme výhledy na okolní malebnou krajinu. Ubytování nebylo příliš drahé, pokoj pro dva vyšel na 1200 Kč, což je na zdejší poměry přiměřená cena. Norsko je prostě drahá země. Cesta se vine nahoru a dolů, výhledy na okolní sjezdovky si zpestřujeme sběrem malin a ostružin. Vyšplháme na jednu z nejkrásnějších vyhlídek na údolí a pak zase prudce dolů. V městečku Rindgebu obdivujeme roubený kostel Stave. Byl prý postaven v roce 1220 a patří k největším v Norsku. Musíme do města doplnit zásoby, chceme si cestu zkrátit, místo toho se ztrácíme a bloudíme dvě hodiny, než značku znovu najdeme. Slunce ale příjemně svítí, okolní lesy voní borůvkami, zastavujeme se u ohromného vodopádu. Opět si chceme zkrátit cestu, opět zabloudíme a večer zcela vyčerpaní přicházíme do poutnické ubytovny. Hlasitě nás vítá Magda a Patrick z Belgie, seznamujeme se s dvěma mladými Němkami a připojíme si slivovici. Zajímavý je zdejší systém placení. Zapišeme se do knihy a vložíme do ní peníze za ubytování, popřípadě za jídlo, které je zde k dispozici. Peníze si ráno vyzvedne správce ubytování. Funguje to, nikdo se neodvážá nezplatit nebo peníze vzít.

Kostel Stave v Rindgebu. Všechna foto z archivu Z. H.

Další den jsme pevně rozhodnutí, že si cestu již nebudeme zkracovat a nesmíme ztratit značku. Procházíme sytě zelenou krajinou s malebnými usedlostmi, míjíme zajímavý osmiboký kostel a před námi se začíná zlověstně rýsovat nejvyšší bod v okolí, kam musíme vystoupat. A tak se zase škrábáme přes ohrady, pastviny, balvany a potoky strmě do kopců. Tmavé lesní cesty jsou posety ostrými kameny, což je pro mne velmi obtížné. Jsem totiž těžce slabozraká, v přítmí lesa téměř nevidím, kam šlapu a postupuji velmi pomalu. Po několika hodinách jsem psychicky i fyzicky vyčerpaná. Ale nakonec jsme nahoře. Vysoko nad údolím se rozprostírá kouzelná mýtiny a na ní dvě dřevěné chatičky se střechami porostlými hustou trávou. Místo se nazývá Skar, vybudovali ho už v minulém století zdejší nadšenci a je možné se zde ubytovat. I když jsou teprve tři hodiny odpoledne, k dalšímu ubytování je to ještě 15 km a začíná trochu pršet. Zavoláme na telefonní číslo na dveřích, mladý muž nám řekne kód k zámku, peníze máme dát opět do knihy hostů. Uvnitř útulné chatičky jsou postele, peřiny, veškeré nádobí, svíčky a plynový vaříč. Venku pumpa s vodou a suchý záchod. Elektřina tu zavedena není, ale to nevadí. V Norsku je v letních měsících světlo i v noci. Uvaříme těstoviny, které si neseme ještě z Česka, pročteme knihu hostů, zapíšeme se a vložíme za nás oba v přepočtu 600 Kč. S večerem se zatím loučí

Z. H.

Z vyprávění jsme už pochopili, že volně uložené peníze nikdo nesebere a dostanou se v pořádku k majiteli. A s tímto dobrým pocitem se těšíme na další vyprávění a zážitky z této zajímavé, ale velmi velmi těžké, severské cesty. Škoda, že nemůžeme použít více obrázků.

STOLNÍ TENIS V SOKOLOVNĚ

Na vlnu stolního tenisu se pomalu vracíme po zateplení budov sokolovny. První podzimní turnaj se konal po skončení dětského bazárku 26. 11. od 15 hodin. Pořadatelům bazárku děkujeme za pomoc s přípravou sálu.

Sešlo se 18 hráčů, kteří zahráli na čtyřech stolech ve skupinách A, B, C, D. Pak nastoupil krutý vyřazovací K.O. systém a na závěr nově zařazené čtyřhry. **Skupinu A vyhrál Kňourek** (dále Herzinger, Krejčí, Horák, Urbánek), **Skupinu B vyhrál Henčl** (dále Divila, Kölbl, Bílý, Valdivia), **skupinu C vyhrál Václavek** (dále Kováček Tršice, Klesnil, Novák), **skupinu D vyhrál Koutný** (dále Sládeček L., Matuška a Sládeček D.). Ale to nejtěžší teprve přišlo. Vyřazovací pavouk potvrdil suverenitu vítězů skupin v základní části. Všichni se probojovali do závěrečné čtveřice a seřadili se takto: **Vítězem turnaje se stal Václavek, který kromě bezchybného sportovního výkonu obětavě pomáhal pořadatelům. 2. místo získal Henčl, 3. místo „cizinec“ Kováček a 4. místo (pořád nás) F. Koutný.**

V nově zařazených čtyřhrách se vítězem stala dvojice Václavík-Gogela, stříbro získali Henčl-Sedláček L., třetí místo Koutný-Bílý a čtvrté Kňourek - Herzinger.

Osvědčená dvojice organizátorů Gogela – Veselský odvedla dobrou práci. Turnaj přitáhl i četné příznivce do hlediště, což bylo náročné i na občerstvení. Atmosféra sice poklidná, ale bojovná, zkrátka výborná.

Fotografie Ing. L. Láhnera.

To budou boje... a také byly. A ještě nás pár chybí.

Samozřejmě zaslouží poděkování i kmenoví sponzoři zejména Pivovar Zubr, obec Kokory a Jatka Brodek. Materiální zabezpečení a energie Sokol Kokory. Dík. Tak zase možná společně kolem Vánoc.

Podle materiálů S. Gogely.

Vítězové turnaje jednotlivců. Foto Ing. L. Láhner.

SVATÝ MARTIN NA BÍLÉM KONI

Jinde s naplněním tohoto známého úsloví mají potíže, v Kokorách máme příjezd setníka římských legií a opravdu na bílém koni „smluvně zajištěn“ již po několik let. Je to zásluhou sdružení „Baby z Kokoráčku“, které „spanilou jízdu“ od Kopřivnice až po obecní úřad či motorest zorganizovaly i letos.

Pod vedením svatého Martina na koni a v nezatepleném historickém oděvu legií vyrazil za soumraku 12. 11. opravdu mohutný průvod dětí s lampiony, rodičů i ostatních občanů v čele s bubeníky, důstojným jezdcem a pojízdou hudbou na svou tradiční cestu.

Dospělí bubeníci i s učedníkem šli v čele. Foto KN.

Sníh z oken OÚ, dětské hry a soutěže, přivítání starostkou obce a malé občerstvení průvod důstojně uzavřely. Navíc v Kokoráčku čekala na některé labužníky svatomartinská husa (v úsporném kachním vydání) a další nezbytné občerstvení.

Průvod začal na mostku přes Kopřivnici. Foto redakce KN.

Novější kokorská tradice, komentovaná i v regionálním tisku, tak důstojně pokračovala. Navíc organizátorky šly příkladem i v bezpečnostním označení oděvu, jak to vyžadují nové dopravní předpisy. Všem, kteří se na akci podíleli, patří srdečný dík.

KN podle podkladů Aleny Mederové

PŘEDVÁNOČNÍ VÝSTAVA ŠIKOVNÝCH RUKOU

Poslední neděle v listopadu vybízela k procházce a poté k návštěvě vánoční výstavy, kterou uspořádaly členky klubu žen za organizace paní ing. Lichnovské z obecního úřadu. Všechny vystavené výrobky dokazovaly, že mezi námi je spousta zručných a šikovných spoluobčanů. Žáci MŠ a ZŠ Kokory svými pracemi vždy obohatí každou výstavku a dokazují tím, že pod dobrým vedením vyrobí úžasné věcičky. Tradičně již koutek v zasedací místnosti zaplnily výšivkami, keramikou, svíčkami a dalšími výrobky klientky z Centra Dominika. Obdiv si zasloužila i umělecká práce z kovu od pana Jana Habáně. Děkuji tímto všem, kteří byli ochotni své práce přinést k vystavení a pomohli nám tak navodit krásnou a pohodovou předvánoční atmosféru.

Starostka

OBRÁZKY Z VÁNOČNÍ VÝSTAVY

Malé adventní poselství. Kéž by to byla pravda. Foto redakce.

Velmi zdařilá výšivka „křížkem“ podle fotografie. Foto redakce.

Umělecké černé řemeslo (J. H.) na výstavě. Foto KN.

PLESOVÁ SEZÓNA SE BLÍŽÍ

Ohlášené společenské plesy sezóny 2017 se všechny konají v sále sokolovny V Kokorách a začínají ve 20 hodin.

sobota	14.01.2017	Moravská hasičská jednota Kokory
sobota	28.01.2017	Farní ples
sobota	04.02.2017	Myslivecké sdružení Hradisko –
sobota	18.02.2017	Sokolský ples
neděle	19.02.2017	Dětský karneval
sobota	25.02.2017	Fašank
sobota	18.03.2017	Sportovní ples

Sledujte i nadále. Změny vyhrazeny.

Z HISTORIE – STAVBA SOKOLOVNY A HÁZENÁ

Kdysi chlouba stavitelů- sololitem obkládaný strop tělocvičny- mimořádně vzhledný pohled - musel být při rekonstrukci nahrazen požárně bezpečným. Mistři od dřeva (V. Vavřík, P. Poučinský a K. Miklík v plné práci v roce 1978.

Dorostenci V. Temlíka. Rokytnice 1974. Obě foto Jan Teimer. Poznáváte mladíky, z nichž jsou už někteří dědečky.

Vítání občánků z 11. 11. 2016. Prof. foto.

PRŮVODCE ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ... ŠŤASTNÉ A VESELÉ...

Vánoce se blíží, vzduch je plný vanilky, skříně se zamykají a klíče se ztrácejí. Děti jsou plné očekávání a dospělí unavení. Tak trochu zvolněte a připomeňte si vánoční zvyky a kouzla. Mnohé z nich mají původ v dobách dávných, pohanských.

První vánoční stromek se objevil v 6. století v Burgundsku a v Bretani (ozdobený v Irsku). U nás byl „stromček“ uvítán až na začátku 19. století. Adventní věnec má 4 svíce: 1. tzv. svíce proroků se rozsvěcuje první neděli adventní, druhá je svíce betlémská, třetí pastýřská a poslední andělská (mír a pokoj).

Jmelí se zavěšuje nad vchodem, je symbolem života, zelené bobule věští štěstí, zlacené jmelí zbohatnutí. Jeho uctívání známe z dávných dob. Dnes se zkoumají (neuzavřený výzkum) jeho účinky např. při léčbě rakoviny, štítné žlázy a imunitního systému, jiní považují jmelí za částečně jedovaté. Připomeňme si některé prastaré vánoční mýty a kouzla. Např. věštění osudu z jablka, napříč rozkrojeného po středověčerní večeři: zřetelná hvězdička zdravých jader předpovídá zdraví, štěstí a úspěch. Louskání vlašských ořechů (měly by být 4). Zdravá a pěkná jádra, zdraví po celý rok, zkažená jádra nemoc. Lodičky z pěkných skořápek s malou přilepenou svíčkou položíme do misky s vodou, když se drží uprostřed, bude rodina pevná a pohromadě. Či skořápka zamíří ke kraji, ten se vydá do světa, Když se skořápka převrhne a svíčka zhasne, hrozí neštěstí.

Svobodné dívky hází pantoflem – zády ke dveřím hodí přes hlavu za sebe. Špička míří ven znamená odchod z domu, opačně, děvče zůstane doma „na otec“. Dvanáct jader ke z jablka dáme na vodu, kolik jich vyplave na hladinu, tolik bude v roce suchých měsíců. Cibulová předpověď- naloupeme 12 sušenek (slupek) z cibule, položíme vedle sebe a do každé nasypeme trochu soli. Každá představuje v pořadí jeden měsíc. Ve které slupce se sůl do rána rozpustí, v tom měsíci bude pršet, ve které slupce většina soli zůstane, v tom měsíci lze čekat sucho. A na závěr ještě jeden zvyk, jehož účinek se bude v dnešní době hodit všem: Dvě až tři šupiny z vánočního kapra omyjeme, vysušíme a vložené do peněženky ponecháme do příštích vánoc. To by mělo zajistit, že v peněžence bude vždy dost peněz. A to by nebylo nejhorší.

Krásné Vánoce (pozn. redakce: s Mikulášem a Ježíškem bez Santy a bez Dědy Mráze), mnoho šťastných chvil v kruhu blízkých, v novém roce hodně zdraví, přeje spolu s redakcí

Lö. Dr.

Předejte těm, kteří tajemno kolem Vánoc dosud málo znají.

MIKULÁŠ A VÁNOČNÍ STROM V KOKORÁCH

Starostka H. Zittová, sv. Mikuláš, anděl a v polostínu hlídá dárky sv. Mikuláš na odpočinku. Foto L. L. (světelné podmínky pro fotografování nepříznivé)

V sobotu 3. prosince 2016 v 16:30 hodin byl u hasičské zbrojnice v Kokorách rozsvícen vánoční strom a přivolaný svatý Mikuláš, který společně s anděly a čerty spravedlivě nadělal všem dětem dárečky odměnou za krásné říkanky a písničky.

Účast rodičů s dětmi byla tradičně silná a tak se nikdo nebál, že bychom Mikuláše nepřivolaali.

Na úvod zaznělo slovo starostky Hany Zittové, potom se svým programem vystoupily děti z Mateřské školy Kokory, kluci s čertovským tanečkem a děvčata jako andělci. Následovalo samotné rozsvícení vánočního stromu a pak už nic nebránilo přivolání svatého Mikuláše.

Občerstvení bylo zajištěno ve spolupráci s dobrovolnými hasiči Kokory. K dispozici byly teplé nápoje a různé pochutiny pro děti i dospělé, s možností posezení v prostorách hasičské zbrojnice, což jenom podpořilo příjemnou sváteční atmosféru na místě.

Velké díky za přípravu a průběh akce patří všem organizátorům a učitelkám a dětem z MŠ Kokory za zpracování a prezentaci jejich vystoupení.

Za organizátory akce: Obec Kokory společně s SDH Kokory a Základní a Mateřskou školou Kokory.

LR

Neboj se, Mikuláš je hodný. Neublíží, obdaruje. Foto KN.

Krásný anděl, jako z nebe. I dárky si poutivě popsal. Foto KN.

Malý český čert na zkušené. Ne jako ty cizí příšery. Foto KN.

Před vstupem do hor. Pozvánka na druhý díl norské cesty Zuzany a Jiřího Habáňových ve stopách svatého Olafa. Poutníci si sáhli na dno fyzických sil, ale dlouhou cestu nakonec absolvovali. Čtete v únorových Kokorských novinách

Leckde byl svatý Mikuláš také v režii „Kokorských sousedů“. I čerti mohou být různí, andělé zůstávají krásní. Foto K. S.

Už je tu čas domácích zabíjaček a ty si vzít nedáme. Foto A. K.

Tovačovští už pro nás slovíli vánoční kapry. Foto J. T.

DŮLEŽITÁ INFORMACE - KANALIZAČNÍ PŘÍPOJKY ČOV A KANALIZACE KOKORY

Projektantka s vedoucí stavebního úřadu společně konzultovaly přepojování stávajících kanalizačních přípojek. Z jednání vyplynuly tyto závěry:

- pokud se jedná o **kanalizační přípojku splaškovou** (odvádí pouze vody splaškové – odpad ze septiku, nejsou do ní napojeny vody dešťové) – pro přepojení není potřeba PD ani územní souhlas, dojde pouze k přepojení přípojky během stavby do kanalizační šachtičky.

- Pokud se jedná o **kanalizační přípojku jednotnou** (odvádí jak splaškové tak i dešťové odpadní vody) – je nutné oddělení těchto vod, zpracování PD splaškové přípojky + územní souhlas.

starostka

SVĚTOVÝ DEN CHLEBA

Pan ministr Jurečka s potěšením zjišťuje, že se dobře prezentoval i chleba přerovský. Foto převzato.

KOKORSKÝ LES V TAJEMNÉ MLZE

Obrázek z fotoarchivu Slivkových doplňuje romanticky hned dvě statě v tomto čísle KN. Článek místostarosty o obecním lese a houbařskou rubriku. Má velmi krásnou, trochu tajemnou atmosféru. Autorce či autorovi děkujeme.

ČERVENÁ JABLÍČKA

Ještě se vracíme do podzimu. Sklízet krásnou pozeňnanou úrodu jablek pomáhala tradičně skupina kmenových kokorských brigádnic. Slušně vyfotografovat se redakci ovšem podařilo jen další pomocnice z Brodku. Kokorským se omlouváme.

PANÍ JIŘINA JIŘÍKOVÁ OPĚT MALUJE

A v redakci a mezi přáteli z toho máme opravdovou radost. Na její kresby jsme byli našich novinách po léta zvyklí a mnozí máme její grafiky s kokorskými motivy i obrazy pověšeny doma na čestném místě a nalezneme je i v Knize o naší obci Kokory. Bolelo nás, že ji zdravotní stav v nedávné minulosti kreslit nedovolil. Podařilo se jí však v centru Dominika potíže překonat a pro své spoluklienty vytvořila k vymalování roztomilé kresbičky, které se nám také pro naše noviny podařilo z nástěnky ústavu získat. V obrázcích je nápad a laskavý humor, tak jak jsme bývali zvyklí. Jiřinko, moc děkujeme a těšíme se na další. Prání do novému roku zařadíme do únorového čísla.

Kš

Vánoční pozdrav od paní Jiřiny Jiříkové pro rodinu, přátele, všechny spoluobčany, zaměstnance a klienty Centra Dominika v Kokorách a také pro čtenáře našich Kokorských novin.

Kokorské noviny, č. XVIII/6, Prosinec 2016, noviny obce Kokory, periodický tisk územního samosprávného celku, vychází 6x ročně. Vydavatel: Obec Kokory, 751 05 Kokory 57, www.obcekokory.cz, vychází 16. 12. 2016, evidenční číslo: MK ČR E 12660, šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek (Kokory 118), Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Bc. Lubomír Rýc, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová. Zlom a sazba: Mgr. Michal Pechl, tisk: Computer Media s.r.o.